

Overzicht van de brief aan de Romeinen

Romeinen 1 - 16

1:1-17 Inleiding:

Schrijver, geadresseerde, aanleiding tot het schrijven van de brief, algemene inleidende opmerkingen.

1:18 - 5:11 Het probleem van de zonden, de boze daden:

1:18-23 De formulering van de aanklacht: alle mensen staan strafschuldig voor God. Tussendoor krijgen de beklaagden de gelegenheid zich te verdedigen, maar het blijkt dat dat geen oplossing biedt.

- (1) Allereerst richt de aanklacht zich tot mensen die geen geschreven Godsopenbaring hebben, dus de heidenen. Dat ontslaat hen geenszins van hun verantwoordelijkheid! Want God heeft hun een getuigenis gegeven in de *schepping* (1:18-32), en door hun eigen *geweten* (hst. 2).
- (2) Vervolgens komt er iemand tussenbeide, die uitroept: Daar ben ik het helemaal mee eens! De wereld is boos en de mensen zijn boos, dat heb ik altijd al gezegd. En met zijn duimen in zijn revers kijkt hij zonder blikken of blozen de Rechter aan, alsof hij zeggen wil: Heb ik niet een juist oordeel? Maar ook over hém is het oordeel van de Rechter vernietigend: m'n beste man, je óordeelt wel juist, maar je dóet intussen precies dezelfde verkeerde dingen! (2:1-16).
- (3) Vervolgens staat iemand anders in de rechtszaal op, en zegt: Ik ben een religieus mens, een Jood, steunend op de wet, deel uitmakend van Gods volk. Maar de Rechter is niet te vermurwen: Dit is des te érgers voor je, als je wel Gods licht hebt ontvangen, maar er niet naar hebt geleefd (2:17-29). Je kunt dan zelfs een heel kunstige redenering bedenken. Die is: als door mijn ongerechtigheid alleen maar duidelijker Gods gerechtigheid in het licht gesteld wordt, wat heeft God dan nog aan te merken? Het antwoord daarop is kort en krachtig: het oordeel over hen is rechtvaardig (3:1-8). Dan wordt het stil in de 'rechtszaal'. Niemand heeft meer iets in te brengen. Elke mond is gestopt, en de hele wereld is strafschuldig voor God (3:19). Allen hebben gezondigd (3:23).

3:21-31 De uitspraak van de Rechter. Als de méns geen gerechtigheid voor Gód heeft, dan heeft God wél een gerechtigheid voor de mens! De enige gerechtigheid is die van God. God is rechtvaardig, en Hij rechtvaardigt hem die door het geloof in Jezus is. Niet dat de wet ook maar iets van zijn kracht heeft ingeboet (3:31), maar God heeft, terwijl Hij de eisen van de wet volledig geldend heeft gelaten, een andere grondslag gevonden. Die grondslag is tweërlei: (a) geloof in *Christus*, in de kracht van zijn *bloed* (hst. 3); (b) geloof in *God*, die Hem uit de doden heeft *opgewekt* (hst. 4).

4:1-25 Dit is trouwens in overeenstemming met het getuigenis van het Oude Testament; want ook tóen werd niemand door de wet gerechtvaardigd. Ook toen waren *vergeving* en *geloof* de enige middelen, zoals de voorbeelden van David en Abraham laten zien.

5:1-11 De stilte in de 'rechtszaal' wordt doorbroken door een jubelzang van de vroegere 'beklaagden', die nu door het geloof rechtvaardig zijn verklaard en de vrede met God bezingen.

5:12 - 8:39 Het probleem van de zonde, de wortel van het kwaad

Onze zonden zijn alleen de slechte *vruchten*, die voortkomen uit een verdorven *boom*. Het verwijderen van de vruchten is niet genoeg, het probleem gaat veel dieper.

5:12-21 De *óngehoorzaamheid van de eerste mens*, Adam, heeft het hele mensengeslacht mee in de dood en het verderf

gestort; zo brengt ook de géhoorzaamheid van de tweede Mens, Christus, het leven aan allen die tot zijn 'familie' behoren.

6:1-7:26 De oplossing die Christus brengt, bestaat uit het totaal wégdoen van de oude mens, en wel door het kruis, waar onze oude mens met Hem gekruisigd is. Vervolgens moeten wij leren dat in de praktijk te verwerklijken en ons voor de zonde dood te houden, wat een hele strijd kan opleveren.

8:1-39 Maar zodra wij begrepen hebben dat de oplossing voor die strijd al gegeven *is* door het kruis van Christus én door de inwoning van de Heilige Geest als resultaat van zijn werk, kunnen wij onszelf meer dan overwinnaars noemen. Noch de werking van het verderf in de schepping, noch het verderf in onze oude mens, noch iets anders kan ons scheiden van de liefde van God in Christus.

9:1 - 11:36 De positie, verkiezing, verharding en het herstel van het volk Israël

Hoofdstuk 1-8 laat ons achter met een vraag: Hoe zit het nu eigenlijk met de speciale voorrechten die Israël als volk genoot? Er is geen onderscheid meer, zo hebben we gezien; want allen, Joden en heidenen, hebben gezondigd, en worden om niet gerechtvaardigd door Gods genade. Maar hoe is dit te rijmen met Gods bijzondere beloften aan Abraham? Daarop gaat de apostel in hst. 9-11 in.

12:1 - 16:27 Rechtvaardig leven, als gerechtvaardigde mensen, in de praktijk

Zij die door God op grond van Christus' werk voor Hem rechtvaardig verklaard zijn, moeten zich nu ook als zodanig gedragen: in de Gemeente (hst. 12), en in de maatschappij (hst. 13). Bovendien gaat het in het verkeer tussen christenen met verschillende achtergronden en opvattingen (sterken en niet-sterken) niet maar om juridische normen, maar is de *liefde* de norm voor ons handelen (hst. 14), en de dienstbaarheid jegens de naaste; van dit laatste geeft Paulus een voorbeeld in zijn eigen dienst (hst. 15), en in de dienst van vele, met name genoemde, gelovigen in Rome en elders (hst. 16).

Boeken om de Bijbel 2010

